

Arrest

**nr. 59 917 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 januari 2008 wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd. Hiertegen dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in op 11 februari 2008. Dit beroep wordt op 25 april 2008 verworpen.

1.2. Op 2 juni 2008 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 9 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 november 2009 actualiseert verzoeker deze aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.4. Op 11 oktober 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Diezelfde dag wordt aan verzoeker ook het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het in dit arrest behandelde verzoekschrift vecht enkel de beslissing van 11 oktober 2010 aan waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij vastgesteld dat betrokkene niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene beweert zelf dat hij pas in België verblijft sinds november 2007, wat bevestigd wordt door zijn beweringen in de asielprocedure. De binnenkomstdatum van betrokkene is, volgens zijn beweringen in het asielrelaas, 06.11.2007. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, doordat hij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene ernstige inspanningen zou doen om zich te integreren en verklaringen van kennissen voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De verwijzing naar de wet van 22.12.1999 kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie daar deze wet een enige en unieke operatie was. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 09.09.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat verzoeker in geen enkel land over niet precaire verblijfstitel beschikt zodat toepassing van art. 9.2° Vreemdelingenwet uitgesloten is, dat er geen Belgische ambassade is in Nepal waartoe hij zich kan begeven teneinde een verzoek tot vestiging in te dienen, dat hij geen enkel legaal verblijfsstatuut heeft in een ander land, de verwijzing naar art. 3 en 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.04.2008 met een beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, meerbepaald artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Het verzoekschrift tot regularisatie dd. 9 september 2008 dat aan de grond ligt van de bestreden beslissing, werd gesteund op humanitaire redenen en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden (conform art. 9,20 W). Het verzoekschrift werd op 29.11.2009 geactualiseerd op basis van de instructie van 19 juli 2009. de actualisatie werd gesteund op het hebben van werk en het bestaan van een duurzame sociale verankering in hoofde van verzoeker. Thans maakt de verwerende partij (enkel) toepassing van de criteria zoals verwoord in de ‘instructie van 19 juli 2009’ om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt niet eens onderzocht. Verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 vernietigd. 3Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatie-bevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris Vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen. De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn. Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier. Door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de toegepaste criteria 2.8b - van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel. De motivering moet bovendien draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Artikel gbis VW laat verzoeker toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen. Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard. Verzoeker toont aan dat zij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan zijn integratie (door bijvoorbeeld een groot netwerk van Belgische vrienden op te bouwen en intensieve cursussen Nederlands te volgen) en ook werk gevonden heeft (stukken 5—9). Zijn integratie wordt op die manier bewezen. Toch wijst de bestreden beslissing hem af, enkel alleen omdat hij niet zou voldoen aan de criteria van artikel 2.8b van de vernietigde instructies van 19.07.2009, quod non: Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt. hebben wij vastgesteld dat betrokkenen niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Uit voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin betrokkene zich bevindt. De aanwezigheid van humanitaire en buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker wordt op geen enkel ogenblik onderzocht! Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen. Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoeker vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19juli 2009: “Het feit dat betrokkene ernstige inspanningen zou doen om zich te integreren en verklaringen van kennissen voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.072009” Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben en verzoeker zich bovendien op de eerste plaats beroepen heeft op de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in zijn hoofd, zoals omschreven in het inleidend verzoekschrift dd. 9.9.2008. De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond. Wanneer er gronden voorhanden zijn om

tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.1.3. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte gebruik heeft gemaakt van een instructie die inmiddels vernietigd is door de Raad van State. De criteria vermeld in deze instructie vormen geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zijn beslissing heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

2.1.4. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn integratie noch met humanitaire en buitengewone omstandigheden en dat er geen individuele beoordeling van zijn situatie heeft plaatsgevonden.

Door te stellen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag individueel dient te toetsen en te motiveren, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het dossier, toont verzoeker niet aan dat er enig beletsel zou bestaan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou verhinderen om de verschillende gevallen waarin hij een verblijfsmachtiging wenst toe te staan op te lijsten of te omschrijven en vervolgens zijn gemachtigde ambtenaren opdracht te geven om met betrekking tot de individuele aanvragen die worden ingediend na te gaan of de aanvragers ressorteren onder een van de vooraf omschreven gevallen.

Verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met buitengewone omstandigheden is niet dienstig. Immers werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard. In casu is de bestreden beslissing geen beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers integratie het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene ernstige inspanningen zou doen om zich te integreren en verklaringen van kennissen voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Daarvoor wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 omdat hij niet kan aantonen dat hij tenminste sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. De duur van de asielprocedure was iets meer dan vijf maanden en kan niet als onredelijk lang beschouwd worden.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in het eerste middel, is het oordeel over de integratie en de duurzame lokale verankering een feitenkwestie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker daaromtrent in zijn aanvraag heeft aangebracht en deze opsomt, maar dat hij van oordeel is dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Er wordt daarbij gewezen op het feit dat verzoeker geen bewijs levert van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en dat de duur van zijn asielprocedure niet onredelijk lang was, zaken die verzoeker niet betwist.

Verzoeker toont niet aan dat dit oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De loutere opmerking dat de integratie bewezen is en als feit niet wordt betwist en de kritiek dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin verzoeker zich bevindt volstaan niet om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Uit de hierboven opgesomde motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen en met zijn persoonlijke situatie, maar dat werd geoordeeld dat deze elementen niet volstaan. De omstandigheid dat verzoeker

het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn duurzame lokale verankering aanvaard wordt maar dat hem toch geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat als dusdanig wordt aanvaard dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is. De elementen die verzoeker in dit verband aanvoerde, worden opgesomd maar deze opsomming brengt niet mee dat deze elementen aanvaard worden. Uit de verdere bewoordingen *“kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie”* en *“ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies”*, kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie. Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een duurzame lokale verankering, dan nog is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen, zoals bijvoorbeeld een ononderbroken verblijf op het grondgebied sinds 31 maart 2007 en de duur van de vroegere asielpcedure. Verzoeker toont niet aan dat dit motief tegenstrijdig is of niet afdoende zou zijn.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid. 1 De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen. De bestreden beslissing maakt louter een afweging m.b.t. het al dan niet voldaan zijn aan de criteria die volgens een arrest van de Raad van State nooit bestaan hebben. Er is derhalve nooit een redelijke afweging van de feiten gebeurd, maar enkel een toetsing aan gestelde, maar vernietigde criteria terwijl er geen enkele objectieve grond is om deze criteria te behouden als enige juiste. HUBEAU en P. POPELIER, Behoorlijk ruimtelijk ordenen. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, Brugge, die Keure, 2002, 18. A. MAST, T DUJARDIN, M VAN DAMME en T VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999. 826.”

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Inzake de toepassing van de instructie verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel, waarin wordt vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk is geweest.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is bovendien kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid. Minstens is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, waar de bestreden beslissing geen individuele beoordeling van het dossier maakt op basis van discretionaire bevoegdheidsmarges, maar louter de niet bestaande criteria hanteert van de vernietigde nota. Zoals reeds hoger vermeld, wordt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker op geen enkele manier onderzocht.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden en evenmin dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen. De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM),

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het basisrecht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker is geschonden. Verzoeker verblijft intussen reeds bijna 4 jaar ononderbroken in België en heeft hierdoor diverse menselijke relaties opgebouwd. Hij heeft intussen aldus een daadwerkelijke band met België en probeert zo veel mogelijk zijn leven hier in normale omstandigheden verder te zetten en normale relaties op te bouwen (hoewel dit gelet op haar traumatische ervaringen in zijn land van herkomst niet altijd even evident geweest is). Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk in België. Door hem terug te sturen naar zijn land van herkomst zou verzoeker de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België verliezen.”

2.4.2. Verzoeker vermeldt artikel 3 van het EVRM maar toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Verzoeker toont de wijze niet aan waarop deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het vierde middel is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker stelt dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft en dat hij de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België zou verliezen indien hij wordt teruggestuurd. Verzoeker geeft bijgevolg geen nadere uitleg over het ‘gezin’ of het ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch toont hij het bestaan van dergelijk gezins- of privé-leven aan, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk privé-, gezins- of familieleven hij geschonden acht door de bestreden beslissing.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER